

det stærkeste signal, vi kunne sende til de mennesker, som jo står med vanskelighederne i Algeriet.

Jeg mener, at vi må betragte menneskerettighederne i Algeriet som et af de meget store temaer, som vi fortsat skal følge, sikkert også her i Folketinget. Og jeg mener, at det denne gang er Europas tur til at ligge i front, og jeg mener, at der hellere skal gøres noget i dag end i morgen, ikke mindst af hensyn til de borgere i Algeriet, for hvem i morgen måske aldrig bliver til virkelighed.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg har af SF's ordfører, hr. Gert Petersen, fået lov til at komme foran ham, da jeg skal til et møde i Retsudvalget kl. 15 og derfor desværre bliver nødt til at gå.

Jeg vil godt starte med at kaste et ganske kort historisk blik tilbage på et klassisk demokratisk dilemma, som Algeriet blev placeret i for nogle år siden. Da man undervejs i valghandlingen, som man har efter den franske model i to omgange, blev klar over, at det tegnede til et flertal for det islamiske parti, brød regeringen ind, suspendede den videre valghandling og har siden da regeret på et forlænget mandat, kan man kalde det. Nu skal jeg ikke stå og blåstemple det demokrati, det styre, der var i sin tid i Algeriet, men alligevel gøre den bemærkning, at det er vores opfattelse, at på de breddegrader, i de områder var Algeriet ganske langt fremme med at have demokrati.

Hvad gør man i sådan en situation? Er det legitimt for at beskytte demokratiet, at man går ind og prøver på at forhindre nogen i at få et flertal, som måske totalt ville stoppe enhver demokratisk tale, enhver demokratisk udvikling? Og hvor længe kan man tillade sig at stoppe sådan noget med midler, som i og for sig ikke er demokratiske? Hvor langt kan demokratiet gå – og det er nu mere generelt abstrakt formuleret – i et forsøg på at beskytte sig selv?

Det er også et problem, som man skal tage stilling til i Danmark, heldigvis ikke under aktuelt pres, men hver gang, vi som politikere bliver spurgt: Går I ind for at tillade nazistpartiet i Danmark? Og man kan komme ud for situationer, hvor de, der går ind for den slags ideer, siger til én, at man er blød og tåbelig og har misforstået alting, hvis man bare siger: Ja, I skal have lov til præcis som alle andre partier at

fremme jeres sag, ikke med voldelige midler, men altså med overtalelsens magt.

I Danmark har vi gudskelov et så robust demokrati, at selv når partier som nazipartiet stiller op, får de ikke det tilstrækkelige antal stemmer. Man kan sige, at det er en sund og robust udgave, vi har af demokratiet. Så let er det måske ikke alle vegne i verden.

Når det er sagt, så hersker der i radikale hjerter og hjerter ingen tvivl om, at menneskerettighedssituationen i Algeriet er under kraftigt pres. Menneskerettigheder består jo nemlig af forpligtelsen for en regering, for myndigheder til at afholde sig fra overgreb på og krænkelser af borgernes rettigheder og samtidig en forpligtelse til at hindre, at andre borgergrupper eller andre borgere på denne måde krænker vores rettigheder. Og på det sidste i hvert fald er der problemer i Algeriet. Uanset hvem der står bag, uanset hvem der måtte have ret i de påstande, som er fremsat om, hvem der i realiteten står bag myrdierne eller dele af myrdierne, så må vi fastslå, at den algeriske regering sammen med hæren ikke har stoppet det, ikke har kunnet stoppe det. Det er den situation, vi mener man skal tage stilling til.

Det forslag til vedtagelse, som vi er medforlagsstillere til, går vi naturligvis ind for. Jeg har fulgt debatten. Jeg har også set tilkendegivelser fra Amnesty International, som lægger megen vægt på, at vi bruger lige præcis ordene uvildig international undersøgelse, og det kan da godt være, at det er de magiske ord, som kan redde situationen i Algeriet. Jeg tror nu ikke, ordene i sig selv betyder så meget. Men når man tager de operative elementer i vores forslag til vedtagelse om at give internationale organisationer, NGO'er og udenlandske medier fri adgang til uafhængig rapportering om forholdene i Algeriet, når vi tager opfordringen til regeringen til fortsat gennem EU og FN at arbejde for en afslutning af situationen og for en forbedring af menneskerettighedssituationen, så er det i og for sig indholdet af sådan en uvildig undersøgelse og resultatet af den, som vi her beskriver.

På den baggrund mener jeg, at Folketinget med et meget, meget bredt flertal og uden stemmer imod i hvert fald kunne vedtage forslag til vedtagelse nr. V 47 – også i håbet om, at det, vi her drøfter om Algeriet, ikke skal ende med en diskussion om danske forhold til EU og andre indenrigspolitiske, jeg vil ikke kalde det drillerier, men diskussioner.